

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Ateliér pro životní prostředí, o.s.** se sídlem Ve svahu 1, Praha 4, zastoupen JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za Zelenou liškou 967/B proti **žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební** se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, **za účasti osoby zúčastněné na řízení : BB Centrum – FILADELFIE, a.s.** se sídlem Vyskočilova 1461/2a, Praha 4, IČ: 25769481, zastoupena JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Těsnohlídkova 9, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.10.2007, č.j. S-MHMP 297537/2007/OST/Fr

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Magistrátu hl.m. Prahy, Odboru stavebního ze dne 30.10. 2007, č.j. S-MHMP 297537/2007/OST/Sr, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odboru stavebního ze dne 6.4. 2006, č.j. P4/83803/06/MAPA/3926 o umístění stavby: Administrativního objektu Filadelfie Praha 4-Michle včetně inženýrských sítí, komunikací a zpevněných ploch a o povolení výjimky z ust. čl.8 odst. 2 vyhl. č. 26/1999 Sb. hlavního města Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen OTP). Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo napadeným rozhodnutím změněno pouze v textu podmínky č. 22, v ostatním bylo toto rozhodnutím potvrzeno.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že o umístění stavby rozhodl stavební úřad k návrhu společnosti BB Centrum FILADELFIE, a.s. a to na řadě pozemků označených parcelními čísly , nalézajícími se v k.ú. Michle v prostoru vymezeném ulicemi Želetavská, U Michelské školy, Baarova a Telčská v Praze 4. Současně pro potřeby umístění stavby povolil výjimku z čl. 8 odst. 2 OTP, kterým byla stanovena výjimka z odstupové vzdálenosti staveb a to tak, že na místo požadované odstupové vzdálenosti 71,25 m od bytového domu č.p. 1447 v ulici Želetavská povolil odstupovou vzdálenost 45 m.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami žalobce proti umístění stavby a povolení výjimky. Žalobce v odvolání namítal, že rozhodnutí o umístění stavby neobsahuje rozhodnutí o jeho připomínkách ze dne 23.2. 2007, že umístěním a provedením stavby dojde k podstatnému zhoršení retenčních schopností v území, což je v rozporu s ust. § 27, zák. č. 254/2001 Sb. o vodách, že v podmínce č. 18 rozhodnutí o umístění stavby je nezákonně odkládáno prokázání skutečnosti týkající se hluku a denního osvětlení do stavebního řízení, že podmínka č. 26 rovněž nezákonně odkládá do stavebního řízení určení konkrétního funkčního využití nebytových prostor a namítal, že účastníci řízení nebyli seznámeni s podkladem rozhodnutí č.j. P4/82633/06/OST/MAPA/3694 (rozhodnutí ze dne 22.1.2007 o povolení výjimky z čl. 23 odst. 2 OTP). Žalobce rovněž nesouhlasil s formou a obsahem stanoviska Odboru ochrany prostředí MHMP (OOP MHMP) ze dne 5.4. 2005 a požadoval v souladu s ust. § 149 odst. 3 správního řádu jeho přezkoumání příslušným odvolacím orgánem. V doplnění odvolání ze dne 20.9. 2007 pak žádal, aby bylo vzato v úvahu stanovisko Výboru světového dědictví, které vyjádřilo vážné znepokojení nad navrženými stavbami výškových budov, tj. včetně stavby Administrativního objektu Filadelfie.

K uvedenému odvolání vzal žalovaný správní orgán v úvahu vyjádření navrhovatele stavby, který poukázal na nekonkrétnost odvolání, směřujícího pouze do formálních vad procesního postupu, poukázal a na to, že se žalobce nezúčastnil ústního jednání a své námitky neuplatnil v zákonné lhůtě. K věcným námitkám navrhovatel odkázal na řízení o posuzování vlivu stavebního záměru na životní prostředí ukončeného kladným stanoviskem ze dne 24.2. 2006 (proces EIA). Navrhovatel rovněž považoval za nedůvodné námitky směřující do zařazení podmínek č. 18 a 26 do územního rozhodnutí a k rozhodnutí o výjimce ze dne 22.1. 2007, s nímž neměl být žalobce seznámen, poukázal na to, že toto rozhodnutí bylo součástí správního spisu, o jeho existenci byli účastníci řízení vyrozuměni opatřením ze dne 23.1. 2007 a mohli se k němu vyjádřit. Rovněž požadavek na přezkoumání podkladového stanoviska OOP MHMP ze dne 5.4. 2005 považoval navrhovatel za nedůvodný a účelový s tím, že do projektové dokumentace k územnímu řízení byly zapracovány všechny podmínky OOP MHMP stanovené ve stanovisku k posouzení vlivu provedení stavebního záměru na životní prostředí.

Žalovaný správní orgán si v odvolacím řízení podáním ze dne 18.7. 2007 vyžádal potvrzení nebo změnu napadeného závazného stanoviska OOP MHMP, č.j. S-MHMP-086651/2006/1/OOP/VI ze dne 5.4. 2006 od Ministerstva životního prostředí. Ministerstvo toto závazné stanovisko potvrdilo pod č.j. 500/1303/503 43/07 jako právně i věcně správné.

Žalovaný v přezkumném řízení shledal, že umístěná stavba administrativního objektu bude mít 6 podzemních a 17 nadzemních podlaží, kapacitu 996 stání pro osobní automobily ve 2. – 6. podzemním podlaží s tím, že 861 stání je určeno pro potřebu administrativního objektu, 135 stání pro kompenzaci deficitu parkovacích stání v území. V nadzemních podlaží stavby bude 26 550 m² kancelářských ploch a v 1. podzemním a 1. nadzemním podlaží bude cca 4 700 m² ploch pro služby a komerční účely. Ve výškové úrovni 2. – 17. podlaží vychází hmota budovy z výrazného půdorysného tvaru kříže, vepsaného do elipsy v ose severozápad – jihovýchod v délce max. 88,75 m a šířce max. 8,95 m, v ose severovýchod – jihozápad o max. délce 50,10 m a šířce 18,05 m. Podzemní podlaží přitom mají přibližně lichoběžníkový tvar, přesahující přes stopu nadzemní části stavby. V daném případě je východní hrana jihovýchodního křídla navrhované stavby administrativní budovy vzdálena 45 m od západní stěny bytového domu na pozemku parc. č. 456/32, ve které se nacházejí okna obytných místností s tím, že jihovýchodní křídlo je navrhováno ve výšce 71,25 m nad terénem. Žalovaný usoudil, že dle § 138 a) odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., podle kterého bylo postupováno, lze právně povolit i výjimku a z hlediska věcného posouzení je povolení výjimky odůvodněno stavem prostředí, ve kterém je stavba umístěována s tím, že převážná část fasády je orientována nepřímě na okolní zástavbu a tím je eliminována možnost přímých pohledů z interiéru jedné budovy do druhé. Žalovaný zjistil, že ve věci byly doloženy studie denního osvětlení a oslnění zpracované společností HAMAN PROJEKT s.r.o. v únoru 2006 a v říjnu 2006 se závěrem, že stavba nebude znehodnocovat využívání okolních bytových domů a sousedních administrativních budov BB Centrum A, B a E. Shledal, že toliko v případě Michelské školy, v ulici Baarova dochází vlivem umístění administrativního objektu Filadelfie u 6 učeben ke zhoršení světelných podmínek, to ovšem bylo řešeno výjimkou z článku 23, odst. 2 OTTP samostatným rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 22.1. 2007 a to za situace, kdy stavba školy již v současném stavu bez působení jiných negativních vlivů nesplňuje platné normové hodnoty. Účastníci řízení, kteří jsou dotčeni udělením výjimky ze dne 22.1. 2007, neuplatnili v řízení žádné opravné prostředky. Ve vztahu k této výjimce pak žalobce neměl v řízení postavení účastníka řízení.

Z hlediska územního žalovaný zjistil, že stavby jsou situovány ve dvou polyfunkčních plochách všeobecně smíšených (SV), které dle územního plánu Hlavního města Prahy ve znění jeho změny ze dne 14.9. 2006 umístění staveb pro administrativu umožňují. Pro plochy SV jsou stanoveny regulativy prostorového uspořádání kódem „G“ a „F“. Požadované hodnoty koeficientů podlažních ploch (KPP) a koeficientu zeleně (KZ) jsou shodné s verzí územního plánu, která platila před změnou. V ploše s regulativem „G“ je značkou v „ZP“ vyjádřen požadavek na umístění souvislé parkové plochy o rozměrech 400 m². Z toho vyplývá, že stavba administrativní budovy Filadelfie je v souladu s požadavky platného územního plánu Hlavního města Prahy. V daném případě byl pro stavbu stanoven kód využití území, který nahrazuje hledisko souladu stavby se stávající mírou využití území převažující v okolí.

K procesním námitkám žalobce žalovaný uvedl, že o námitkách žalobce nebylo rozhodnuto ve výrokové části rozhodnutí o umístění stavby proto, že v řízení o umístění stavby se uplatní koncentrační zásada stanovená v ust. § 36 stavebního zákona a přihlíží se toliko k námitkám, které byly uplatněny nejpozději při ústním jednání. Žalobce tuto možnost měl, avšak v poskytnutých zákonných lhůtách pro seznámení se s návrhem i možnosti uplatnit námitky a připomínky, žádné námitky a připomínky neuplatnil a ústního jednání se nezúčastnil. Teprve poté, kdy navrhovatel po ústním jednání předložil ještě odborný posudek o hodnocení vlivu stavby a provozu na kvalitu ovzduší a veřejné zdraví, odbornou studii denního osvětlení a oslnění okolních stávajících objektů, vyhodnocení akustické situace ze stavby a následného provozu, se žalobce vyjádřil k existenci i těchto dokladů. Vzhledem k tomu, že tyto doklady prokazovaly soulad umístěované stavby s veřejnými zájmy a žalobci

bylo umožněno, aby se k těmto dokladům vyjádřil po ústním jednání, není postup kdy se s námitkami žalobce stavební úřad vypořádal až v odůvodnění rozhodnutí stavem nezákonným.

K námitce žalobce, že mu nebylo oznámeno doplnění podkladů řízení o rozhodnutí ze dne 22.1. 2007 (rozhodnutí o výjimce), týkající se Michelské školy v ulici Baarova, žalovaný uvedl, že tato výjimka byla povolena s ust. čl. 23 odst. 2 OTHP a vztahuje se k problematice zhoršení světelných podmínek v 6 učebnách školy. V tomto řízení neměl žalobce postavení účastníka řízení, a proto mu nepřísluší uplatňování námitek a připomínek v této záležitosti. V době vydání územního rozhodnutí bylo uvedené správní rozhodnutí o povolení výjimky z ust. čl. 23 odst. 2 vykonatelné, a proto stavební úřad dne 23.1. 2007 vyrozuměl účastníky o skončení dokazování a umožnil jim vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, tj. ke všem dokladům, které se k projednávané věci přímo vztahují. Rozhodnutí o umístění stavby tedy nemůže být nezákonné pouze z důvodu, že žalobce nebyl výslovně upozorněn na existenci samostatného správního rozhodnutí o povolení výjimky z čl. 23 odst. 2 OTHP.

K odvolání žalobce také žalovaný posoudil, že retenční schopnosti v území byly hodnoceny v procesu posouzení vlivu o provedení záměru na životní prostředí s kladným výsledkem, tudíž v procesu tohoto posuzování nebylo zhoršení retenčních schopností území zjištěno.

K namítanému obsahu podmínek č. 18 a 26 rozhodnutí stavby žalovaný uvedl, že tyto podmínky byly v souladu s § 4 vyhl. č. 132/1998 Sb. náležitostí územního rozhodnutí jako podmínky pro zpracování projektové dokumentace stavby včetně rozsahu a podrobností jejího zpracování.

K námitce formy o obsahu závazného stanoviska OOP MHMP ze dne 5.4. 2005 žalovaný poukázal na zhodnocení tohoto stanoviska Ministerstvem životního prostředí dle ust. § 149 odst. 4 s.r. jako stanoviska zákonného a věcně správného.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba, v níž žalobce uplatnil řadu námitek.

Žalobce předně namítal, že byl zkrácen na právu na řádné doručení územního rozhodnutí, neboť mu nebyla doručena dokumentace, kterou stavební úřad učinil součástí svého rozhodnutí o umístění stavby. Tím stavební úřad doposud řádně nedoručil jím vydané rozhodnutí a porušil zásadu rovnosti, když doručoval rozdílně účastníkům řízení.

Žalobce namítal, že stavební úřad postupoval v rozporu se zákonem, jestliže s odkazem na zásadu o koncentraci řízení nerozhodl o námitkách, které byly žalobcem podány dne 23.2. 2007 následně poté, kdy stavebník dne 30.10. 2006 doplnil podklady řízení a stavební úřad svým opatřením ze dne 23.1. 2007 vyzval účastníky, aby se seznámili s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný pak pochybil tím, že tento postup potvrdil jako postup zákonný, ačkoliv sám uznal prolomení zásady koncentrace řízení stavebníkem, když považoval za správné a v souladu se zákonem, že stavebník doplnil podklady i po ústním jednání, tedy po termínu, k němuž správní orgány vztahují uplatnění zásady koncentrace řízení. Tím došlo k situaci, že účastníci řízení se vyjadřovali k projednávané stavbě a podkladům pro její umístění „per partes“, tedy uznal, že se účastníci mohli dodatečně vyjádřit ještě k podkladům doplněným po ústním jednání. Tím žalovaný porušil ust. § 36 odst. 3 správního řádu, neboť umožnil vyjádřit se jen k některým podkladům a k některým nikoliv a neumožnil postupné parciální vyjadřování účastníků řízení. Tímto postupem byl žalobce zkrácen na právu, aby o jeho námitkách bylo rozhodnuto ve výroku územního rozhodnutí dle § 39 stavebního zákona na rovném právu na zákonné uplatňování zásady koncentrace řízení u

všech účastníků řízení, neboť stavebníkovi umožňoval doplňovat podklad řízení i po tomto datu, avšak o námitkách žalobce nerozhodl.

Žalobce namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkou podstatného zhoršení retenčních schopností v území. Uvedl, že stanovisko EIA se vlivem stavby na retenční schopnosti či na povrchové nebo podzemní vody vůbec nezabývá, toto je však výsledek nedostatečného posouzení vlivu stavby na životní prostředí v příslušném procesu, přičemž správní orgány nejsou vázány jen na zjištění stavu jak je popsán ve stanovisku EIA. Tím, že pozemek stavebníka bude obsahovat několik podzemních podlaží, jasně dokazuje, že v tomto prostoru se zásadně změní retenční schopnosti tak, že budou prakticky anulovány. Žalovaný tento nedostatek územního rozhodnutí neodstranil a zkrátil právo žalobce na rozhodování na základě dostatečně zjištěného stavu věci a na právu na příznivé životní prostředí, když umístěná stavba má negativní vliv na retenční schopnosti krajiny jako na jednu ze složek životního prostředí.

Žalobce dále namítal, že v podmínkách č. 18 a 26 územního rozhodnutí stavební úřad odkládá do stavebního řízení otázky dodržení hlukových limitů o kompenzaci denního osvětlení, ačkoliv jde o vlivy stavby na její okolí, které mají být ošetřeny konkrétními podmínkami pro umístění stavby. Podobně pak do stavebního řízení odkládá i umístění a funkční využití nebytových prostor. Žalovaný k uvedeným podmínkám pouze zmatečným způsobem zhodnotil, že žalobcova námitka je lichá, odkázal na ust. § 4 vyhl.č. 132/1998 Sb. a § 39 stavebního zákona, aniž přiblížil svůj myšlenkový postup, pro který odvolání žalobce zamítl. Žalobce tím byl zkrácen na právu, aby územní rozhodnutí stanovovalo odpovídající podmínky k ochraně životního prostředí, na právu na zákonný přezkum územního rozhodnutí a aby rozhodnutí bylo srozumitelně odůvodněno.

Žalobce vytýkal stavebnímu úřadu, že neseznámil žalobce s tím, že byl doplněn podklad územního řízení o rozhodnutí o povolení výjimky z vyhl. o OTTP (rozhodnutí ze dne 22.1. 2007), které nabylo právní moci dne 13.2. 2007 a upřel tak žalobci možnost vyjádřit se k tomuto podkladu řízení v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu. Jde o další příklad, kdy stavební úřad prolomil zásadu koncentrace řízení ve prospěch stavebníka. Přestože uvedené rozhodnutí nabylo právní moci dne 13.2. 2007, stavební úřad vydal dne 23.1. 2007 písemnost ve věci vyrozumění o skončení dokazování, přičemž není zřejmé, kdy se stala tato písemnost součástí spisu, čímž se dokazuje, že stavební úřad při informování účastníků o skončení dokazování neměl vůli informovat je i o tomto podkladu. Tímto postupem byl žalobce zkrácen na právu na rovné zákonné uplatňování zásady koncentrace řízení vůči všem účastníkům řízení, neboť stavební úřad uplatňoval zásadu koncentrace řízení k datu ústního jednání 12.10. 2006, avšak neuplatňoval ji vůči stavebníkovi, neboť mu umožňoval doplňovat podklad řízení i po tomto datu. Zkrátil žalobce na právu na zákonný přezkum, na to, aby byla odstraněna porušení zákona stavebním úřadem a aby rozhodnutí bylo srozumitelně odůvodněno.

Žalobce věcně namítal, že závěr stanoviska OOP Magistrátu hl.m. Prahy ze dne 5.4. 2005, v němž žalovaný zjistil seznatelný závěr ohledně vlivu stavby na životní prostředí, není seznatelným závěrem tak, jak má na mysli judikatura Nejvyššího správního soudu, na níž se OOP MHMP ve svém stanovisku odvolává, neboť bez přesvědčivého odůvodnění tvrdí přípustnost stavby z hlediska krajinného rázu, přičemž uvedená judikatura požaduje dostatečně konkrétní a přesvědčivé odůvodnění závěru o nemožnosti snížit či změnit krajinný ráz. Takovýto paušální závěr nelze činit zejména v případě, kdy se jedná o výškovou stavbu výrazně převyšující okolní zástavbu s výraznou lokální dominantou. Přestože žalobce požadoval, aby příslušný odvolací orgán přezkoumal stanovisko Odboru ochrany prostředí Magistrátu hl.m. Prahy ze dne 5.4. 2005 a toto přezkoumání provedlo Ministerstvo životního prostředí, které dne 7.9. 2007 potvrdilo uvedené stanovisko OOP MHMP jako věcně správné, se žalobce domnívá, že stanovisko ministerstva je nesprávné a nezákonné. A proto žádá soud,

aby též přezkoumal zákonnost vyjádření Ministerstva životního prostředí ze dne 7.9. 2007. Žalobce se proto domnívá, že stavba byla umístěna, aniž by byl řádně zhodnocen vliv této stavby na krajinný ráz.

Žalobce konečně tvrdil, že zásadní vliv umístění stavby na krajinný ráz a na zájmy památkové ochrany dosvědčuje také rozhodnutí Výboru světového dědictví, č.j. 31 COM 7B.94, ve kterém je vyjádřeno vážné znepokojení nad navrženými stavbami výškových staveb (včetně administrativního objektu Filadelfie) v rámci nárazníkové zóny, které by mohly mít případně dopad na vizuální integritu historického centra Prahy a dále výbor požaduje, aby ČR znovu zvážila probíhající stavební projekty ve vztahu k jejich dopadům na výjimečné celosvětové hodnoty světové památky. Žalobce proto žádal soud, aby též přezkoumal zákonnost rozhodnutí OKP MHMP ze dne 25.8. 2006. Žalobce je toho názoru, že stanovisko Výboru světového dědictví dokazuje urbanistickou nevhodnost předmětné stavby a jejím umístěním je narušována ochrana Pražské památkové rezervace.

Žalobce konečně namítal, že se žalovaný nezabýval vůbec odvolacím důvodem, týkajícím se nevypořádání s doporučeními stanoviska EIA a tím porušil žalobcovo právo na odvolací přezkum v rozsahu odvolacích námitek dle § 89 s.ř.

V závěrečném shrnutí žaloby žalobce akcentoval zásah do jeho práva na příznivé životní prostředí, vyplývající z ust. § 70 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., k němuž došlo jak umístěním stavby výrazně zhoršující retenční schopnosti v území a tím, že byla umístěna stavba bez stanovení konkrétních podmínek pro zajištění splnění hlukových limitů i tím, že byla umístěna stavba výrazně zasahující krajinný ráz.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí o umístění stavby zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný vyvracel jednotlivé žalobní námítky.

Uvedl, že z výroku rozhodnutí o umístění stavby nelze dovodit tvrzení žalobce, že jen stavebníkovi mělo být zasláno rozhodnutí s ověřenou dokumentací a ostatním účastníkům nikoliv. Poukázal na text výroku rozhodnutí uvádějící postup podle ust. § 4 odst. 3 vyhl.č. 132/1998 Sb. Žalobce nemohl být zkrácen na svých právech, neboť všem účastníkům bylo doručováno územní rozhodnutí bez dokumentace, která byla podkladem tohoto rozhodnutí a jako ověřená dokumentace se právním předpisem stanovenému okruhu subjektů předává po právní moci rozhodnutí.

K námitce nerovného uplatňování zásady koncentrace řízení žalovaný poukázal na rozdíl mezi námitkami, které měl mít žalobce k vlastnímu navrhovanému umístění stavby, postupem podle § 36 odst. 2 stavebního zákona a mezi seznámením žalobce s doplňujícími posudky, které předložil navrhovatel po ústním jednání. Trval na tom, že žalobce nevyužil svého práva účastníka řízení účastnit se ústního jednání, neuplatnil žádné námítky či připomínky ke stavbě v zákonné lhůtě a k navrhované stavbě se vyjádřil až ve fázi řízení při seznámení účastníků s doloženými posudky, a to aniž by se vyjádřil k obsahu těchto posudků.

Ke tvrzení žalobce o zhoršení retenčních schopností v území žalovaný odkázal na stanovisko ze dne 24.2. 2006, jehož obsahem bylo i posouzení stavebního záměru v rozsahu § 2 zák. č. 100/2001 Sb. s tím, že nebyly stanoveny žádné požadavky týkající se vodních poměrů v území, bylo akceptováno navrhované řešení – odvod dešťových vod z přístupových chodníků zpevněných ploch a ramp do dešťové kanalizace a takto je toto stanoveno v podmínce č. 15 územního rozhodnutí. Žalovaný nespatořoval ve stanoveném způsobu odvodu dešťových vod žalobcem tvrzenou nezákonnost, přičemž ani neshledal z odvolání žalobce, jakým konkrétním způsobem by mělo odvádění dešťových vod z předmětných ploch negativní vliv na retenční schopnost krajiny.

Žalovaný nepovažuje vyhodnocení hluku ze stavební činnosti a ze zdrojů vycházejících z objektu administrativní budovy za podklad územního řízení, když teprve na

základě výsledků územního řízení lze zpracovávat projektovou dokumentaci stavby, její zpracování a vybavení. Také podrobné určení způsobu využití jednotlivých prostor umísťované stavby územnímu rozhodnutí dle § 4 odst. 1 písm. b) OTPP nepřísluší. Pro potřebu územního řízení byly doloženy akustické studie a určení účelu využití nebytových prostor stavby přísluší do fáze stavebního řízení, neboť je spojeno se stanovením konkrétních požadavků vnitřního vybavení těchto prostor v souladu s předpisy na úseku bezpečnosti práce, hygieny, požární ochrany apod.

K namítanému rozhodnutí o povolení výjimky z čl. 23 odst. 2 OTPP žalovaný uvedl, že o této výjimce stavební úřad rozhodoval v samostatném řízení, kde žalobce neměl postavení účastníka řízení, a protože je podkladem územního řízení, žalobce se s jeho obsahem mohl seznámit. Žalovanému není zřejmé, jakým způsobem se povolení výjimky z OTPP mohlo dotýkat zájmů chráněných žalobcem jako Občanským sdružením zřízeným k ochraně přírody a krajiny.

K namítanému zásahu stavby do krajinného rázu žalovaný poukázal na schválené stanovisko OOP MHMP Ministerstvem pro místní rozvoj a považoval za nekonkrétní tvrzení žalobce, že takováto stavba musí nutně mít vliv na krajinný ráz.

K námitce, že se žalovaný nevypořádal s doporučeními stanoviska EIA, žalovaný nebyl schopen identifikovat, jaká konkrétní doporučení má žalobce na mysli a jaká neměla být akceptována a poukázal na neurčitost žalobních důvodů k této otázce.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

V řízení uplatnila práva osoby zúčastněné nařízení společnost BB Centrum – Filadelfie, a.s. a podala k soudem předložené žalobě své vyjádření.

Osoba zúčastněná na řízení poukázala na to, že stavební úřad při doručování územního rozhodnutí postupoval v souladu s § 4 odst. 3 vyhl.č. 132/1998 Sb. když ve výroku rozhodl, že až po právní moci rozhodnutí stavební úřad předá navrhovateli ověřenou dokumentaci. Poukázal na to, že žádný obecně závazný předpis neukládá stavebnímu úřadu, aby byla ověřená dokumentace zasílána účastníkům řízení.

K věcným námitkám žalobce z 23.2. 2007 osoba zúčastněná nařízení poukázala na to, že územnímu řízení předcházela proces podle zákona č. 100/2001 Sb. (proces EIA), jehož se žalobce nezúčastnil a žádné námitky vůči umístění povolené stavby nepředložil, ačkoliv právě v tomto procesu lze zájmy na ochraně přírody a krajiny prosadit nejúčinněji. V řádném a zákonném postupu dle § 36 odst. 1 stavebního zákona žalobce ve lhůtě pro soustředění námitek účastníků z vlastní vůle žádné námitky neuplatnil a ačkoliv právní zástupce žalobce, který doručoval ohlášení účasti žalobce v územním řízení, se zúčastnil ústního jednání dne 12.10. 2006, podal zde námitky nikoliv za žalobce, ale za jiné účastníky řízení, za vlastníky bytů u budovy sousedící s povolenou stavbou. Teprve až 23.2. 2007, tedy 4 měsíce po uplynutí zákonné lhůty podal žalobce své námitky proti umístění stavby, když využil skutečnosti, že navrhovatel – stavebník z vlastní iniciativy ve snaze vyjít vstříc uvedeným účastníkům řízení, kteří uplatnili námitky, doplnil podklady pro rozhodnutí o umístění stavby. Přes uvedené se stavební úřad námitkami žalobce podrobně zabýval v odůvodnění svého rozhodnutí. Doplněnými podklady byly písemnosti v převážné většině již projednané s dotčenými správními úřady, nejednalo se o nové podklady a tyto nebyly ani obligatorní náležitostí žádosti o vydání rozhodnutí. Osoba zúčastněná na řízení jako navrhovatel je předložila nad rámec svých povinností, aby vyloučila obavy zástupců veřejnosti. Takové doplnění nelze považovat za prolomení zásady koncentrace řízení, neboť předložené písemnosti nemohly nic změnit na obsahu rozhodnutí správního úřadu.

K retenčním schopnostem daného území osoba zúčastněná na řízení uvedla, že stavební úřad rozhodl na základě stanoviska orgánu ochrany přírody ze dne 24.2. 2006(EIA), v němž dotčený orgán posuzoval záměr i z hlediska vlivu záměru na vodu, půdu, horninové

prostředí, přírodní zdroje, faunu, krajinu, hmotný majetek a kulturní památky a protože z něj nevzešlo opatření k retenčním schopnostem v území, dalo toto stanovisko bezvýhradný souhlas s povolením stavby i z hlediska retenčních schopností v území. Toto stanovisko je výsledkem procesu EIA, které je nutné chápat v souhrnu s jeho podklady, konkrétně s dokumentací vlivu na životní prostředí, která se v kapitole D. I. 4. podrobně zabývá vlivem povolené stavby na povrchové a podzemní vody a v souhrnu se stanoviskem České inspekce životního prostředí z 11.1. 2006, podle kterého ČIŽ neměla z hlediska vlivu záměru povolené stavby na retenční schopnosti v území žádných připomínek. Osoba zúčastněná na řízení poukázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č.j. 7A 69/2001, podle kterého, pokud závěr o absenci vlivu povolené stavby na povrchové a podzemní vody ze stanoviska EIA vyplývá, pak skutečnost, že není konstatován výslovně, nezakládá nezákonnost rozhodnutí o umístění stavby.

K namítaným podmínkám č. 18 a 26 územního rozhodnutí osoba zúčastněná na řízení zdůraznila, že dodržení hlukových limitů a kompenzace denního osvětlení byly již projednány ve zmiňovaném procesu EIA, neboť se jimi zabývaly dvě akustické studie z června 2005 a z března 2006. Dále v únoru 2006 byla zpracována studie denního osvětlení a oslunění. Vzhledem k těmto studiím bylo dostatečné, aby řešení detailních technických podmínek bylo ponecháno na dokumentaci ve stavebním řízení. Stejně tak bylo postupováno správně standardně a na stavebním řízení bylo ponecháno i detailní využití a dispoziční uspořádání prostoru budovy.

Podle osoby zúčastněné na řízení je nedůvodná i námitka žalobce, že neměl možnost se seznámit s rozhodnutím o povolení výjimky z čl. 23 odst. 2 OTPP. Uvedené rozhodnutí bylo součástí spisu a žalobce jako účastník řízení měl možnost nahlížet do spisu a kdykoliv se s tímto rozhodnutím seznámit. Přitom uvedená výjimka se týkala i jiných subjektů, neboť se povolovala z požadavku na dostatečně denní osvětlení v učebnách školy, sousedících s povolenou předmětnou stavbou. Městská část Praha 4 jako vlastník školy a společnost DINO- PRESCHOOL s.r.o. jako její nájemce a provozovatel měli postavení účastníka řízení a dotčeným orgánem státní správy byla pak Hygienická stanice hl. m. Prahy. Uvedenou výjimkou tedy nemohly být dotčeny zájmy žalobce jako občanského sdružení hájícího zájmy podle zákona 114/1992 Sb. Námitka žalobce je proto dle judikatury nejvyššího správního soudu (č.j. 7As 47/2005-80 a č.j. 7A 139/2001-67) nepřezkoumatelná, neboť hájí práva třetích osob.

K napadenému závěru OOP MHMP ze dne 5.4. 2006 osoba zúčastněná na řízení zaujala názor, že námitka věcné nesprávnosti stanoviska OOP i jeho potvrzení Ministerstvem životního prostředí nelze přezkoumat, neboť se jedná o hmotně právní námitku, která žalobci jako občanskému sdružení nepřísluší. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 5A 126/2002-55) žalovaný není povinen přezkoumávat věcnou správnost stanoviska OOP ani vyjádření ministerstva jen z důvodu nesouhlasu žalobce. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že stavba je umístěna v bezprostředním sousedství již existujících administrativních staveb a panelových domů u frekventované ulice 5. května ve sníženém terénu za hranou horizontu. Nejde tedy o objekt, který by snížil nebo změnil estetické či kulturní hodnoty krajinného rázu, neboť se nedotýká přírodní stránky krajinného rázu. Tato v dané lokalitě zcela absentuje, neboť se jedná o vysoce urbanizované prostředí. Takové prostředí ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j.. 6A 83/2002-65 nelze bez přistoupení dalších krajinných prvků označovat za krajinu. Protože stanovisko OOP je v souladu s dalšími stanovisky dotčených orgánů státní správy, náležitě odkazuje na faktický stav lokality, neměl stavební úřad žádný rozumný důvod pro zpochybnění tohoto stanoviska. Vyjádření ministerstva pak vyloučilo jakékoliv pochybnosti. Pokud žalobce argumentuje rozhodnutím Výboru světového dědictví, užívá velmi subjektivní a sugestivní hodnocení, neboť toto rozhodnutí nezmiňuje povolenou předmětnou stavbu objektu Filadelfie, ale je reakcí na plánovanou výstavbu jiných

výškových budov, což dokládá poslední rozhodnutí z června 2008, č.j. VHC-08/32.COM/7B.Add: v tomto rozhodnutí je jako problematická výslovně označována pouze plánovaná výstavba výškových budov na Pankrácké pláni, pro které Výbor světového dědictví doporučuje maximální výšku na 60 – 70 m, aby nedošlo k narušení integrity historického centra Prahy. Předmětná stavba je však umístěna mimo Pankráckou pláň v jiných výškových úrovních terénu, což je doloženo panoramatickými snímky. Uvedené osoba zúčastněná na řízení doplnila vizualizaci jak by se na panoramatu Prahy projevíly stavby na Pankrácké pláni kritizované Výborem světového dědictví. V uvedené souvislosti pak osoba zúčastněná na řízení považuje za irelevantní požadavek žalobce na přezkum rozhodnutí OKP MHMP ze dne 25.8. 2006, které vyjadřuje konzistentní názor příslušného orgánu pro památkovou péči a souhlas s povolenou stavbou bez připomínek, který se promítl i ve stanovisku MHMP vydaném v procesu EIA.

Osoba zúčastněná na řízení zdůraznila, že žalobce jako občanské sdružení nemá v územním řízení roli kvazisprávního úřadu, který by byl nadán oprávněním zpochybňovat obsah a závěry dotčených správních úřadů, nýbrž je osobou dbající na vytvoření vnější kontroly veřejné správy jako pojistky pro případ, kdy správní úřady opomenou nebo nepřihlíží k závaznému stanovisku dotčených správních úřadů.

Osoba zúčastněná na řízení je dále toho názoru, že stavební úřad se aktivně nemohl vypořádávat s doporučeními stanoviska odboru ochrany prostředí v rámci procesu EIA a ani žalovaný při takto obecné námitce vypořádání se s uvedenými doporučeními nemohl vyvíjet vlastní aktivitu směrem ke zjištění, jaká konkrétní porušení měl žalobce na mysli. Tato námitka je nekonkrétní a tím ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu č.j. 8As 35/2007-92 a č.j. 5As 73/2006-121 nepřezkoumatelná.

Z uvedených důvodů osoba zúčastněná na řízení vyjádřila přesvědčení, že obě napadená rozhodnutí jsou věcně správná a žalobce na jeho právech nezkracují. Pro případ, že by soud shledal určitá procesní pochybení, poukázala na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž musí mezi namítanou nezákonností a důsledky případného vyhovění žalobě existovat určitý vztah proporcionality a důvodem pro zrušení rozhodnutí je pouze takové procesní pochybení, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (č.j. 5 A 137/2000-37). Z uvedených důvodů osoba zúčastněná navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Po provedeném řízení soud nepovažuje za důvodné tvrzení žalobce, že byl jako občanské sdružení zkrácen na svých *procesních* právech účastníka územního řízení, hájícího zájmy na ochraně přírody a krajiny podle zákona č. 114/1992 Sb.

Především nedošlo k rozdílnému a neúplnému doručení územního rozhodnutí žalobci. Žalobce se nesprávně dovolává toho, že součástí rozhodnutí o umístění stavby byla dokumentace (situační výkres na podkladu katastrální mapy v měřítku 1:1000 a koordinační situace v měřítku 1:250) uvedená v části výroku rozhodnutí o umístění stavby. Taková skutečnost z výroku rozhodnutí nevyplývá. Znění výroku rozhodnutí umísťuje stavbu předmětného administrativního objektu včetně inženýrských sítí komunikací a zpevněných ploch na označených pozemcích vymezených ulicemi Želetavská, U Michelské školy, Baarova a Telčská v k.ú. Michle s odkazem na zákres v označené dokumentaci. Tato dokumentace tedy jen situačně doprovází rozhodnutí o umístění stavby a doplňuje jej o grafické znázornění umístění stavby v daném místě se vztahy k okolním pozemkům a zástavbě. V daném případě netvoří součást rozhodnutí, neboť stavební úřad ve výroku

nevyslovuje, že tato dokumentace je nedílnou součástí územního rozhodnutí, jak k takovému účinku požaduje i správní judikatura Vrchního soudu v Praze (č.j. 6 A 74/96-30). O této dokumentaci stavební úřad ve výroku rozhodnutí sice uvádí, že je situačním výkresem (zákresem umístění stavby v místě), to však naplňuje její funkci jako grafického doplnění rozhodnutí, případně přílohy rozhodnutí, a dále toliko stanoví, že s ní bude naloženo postupem podle § 4 odst. 3 vyhl. č. 132/1998 Sb., tedy, že tato dokumentace jako ověřená bude předána navrhovateli v souladu s ust. § 4 odst. 3 vyhl. č. 132/1998 Sb., tj. pro účely tohoto ustanovení. Situační výkres současného stavu území na podkladu katastrální mapy, není náležitostí rozhodnutí o umístění stavby dle § 4 vyhl.č. 132/1998 a toto zákonné ustanovení ani nestanoví, že dokumentace, spočívající ve výkresu stavby, případně jako grafická příloha územního rozhodnutí se má doručovat rovněž všem dalším účastníkům řízení a ani jiný předpis nestanoví, že náležitostí rozhodnutí o umístění stavby nebo jeho součástí je situační výkres stavby v území. V územním řízení situační zakres umístění stavby na pozemcích většinou tvoří přílohu pro vizuální zjištění a určení , jak je stavba v lokalitě a v ní daných vztazích umístěna a tímto nemusí být součástí rozhodnutí. Pokud se situační výkres a koordinační situace mají stát součástí územního rozhodnutí, může tento formálněprávní stav založit jedině výrok rozhodnutí (jako právní titul ke vzniku textové i grafické části jako nedělitelného celku vydaného rozhodnutí) a musí se tak stát výslovně vymezením, že určitá dokumentace je nedílnou součástí rozhodnutí. V dané věci takový celek rozhodnutí založen nebyl, proto nedošlo na zkrácení na právech žalobce, nebyla-li předmětná dokumentace žalobci doručena s vydaným rozhodnutím jako jediný individuální správní akt.

Protože stavební úřad neučinil situační výkres součástí svého rozhodnutí , pak nemá oporu v zákoně požadavek žalobce na doručení této dokumentace v rámci doručování rozhodnutí o umístění stavby. Smyslem postupu dle § 4 odst. 3 vyhl. č. 132/1998 Sb. je dispozice navrhovatele (stavebníka) s dokumentací, kterou sám předkládá s návrhem na umístění stavby po jejím ověření, a to pro účely dalšího (stavebního) řízení. Protože se tato dokumentace zasílá (vrací navrhovateli po ověření) *po právní moci* rozhodnutí o umístění stavby, tedy po doručení samotného rozhodnutí všem účastníkům řízení, nelze dovozovat neústavní zvýhodnění na procesních právech navrhovatele oproti jiným účastníkům řízení. Navrhovatel umístění stavby je při doručování rozhodnutí o umístění stavby ve stejném postavení adresáta rozhodnutí jako ostatní účastníci řízení, toliko po doručení rozhodnutí a nabytí právní moci má vedle obecního úřadu, jehož území se stavba dotýká, jako uskutečňovatel stavby oproti ostatním účastníkům řízení nárok na obdržení ověřené dokumentace. Tento nárok je navrhovateli založen nikoliv z důvodu § 42 stavebního zákona týkajícího se oznámení (doručování) územního rozhodnutí, nýbrž z důvodu ust. § 4 odst. 3 vyhl. a jeho smyslu sledujícího další řízení po umístění stavby až po vlastní realizaci stavby.

Soud dále neshledal zkrácení žalobce na jeho procesních právech při aplikaci zásady koncentrace řízení dle § 36 odst. 1 stavebního zákona..

Stavební úřad se námitkami žalobce uplatněnými v řízení zabýval v míře, kterou mu dovozovala pravidla územního řízení. Z obsahu správního spisu vyplývá, že stavební úřad dne 8.9.2006 oznámil zahájení územního řízení všem známým účastníkům řízení dle § 36 odst. 4 stavebního zákona, a to z důvodu rozsáhlé stavby a velkého počtu účastníků veřejnou vyhláškou. Současně v oznámení o zahájení řízení byla včas, v zákonem stanovené lhůtě 15 dnů předem podle § 36 odst. 1 určena lhůta pro uplatnění námitek účastníků řízení do doby konání ústního jednání a nejpozději při ústním jednání, které bylo stanoveno na 12.10. 2006 s upozorněním, že k později podaným námitkám a připomínkám nebude přihlédnuto. Žalobce ohlásil svou účast v tomto územním řízení na základě informace stavebního úřadu ze dne 20.7.2006 prostřednictvím svého zplnomocněného zástupce Ing. Tošnera dne 27.7.2006 .

Tím měl možnost se ústního jednání zúčastnit a uplatnit zde své připomínky a námítky k územnímu záměru. Mezi účastníky řízení je nesporné a z protokolu o ústním jednání ze dne 12.10. 2006 vyplývá, že žalobce sám se tohoto jednání neúčastnil a ani v době do ústního jednání námítky proti stavebnímu záměru neuplatnil. Přítomný JUDr. Tošner se zúčastnil ústního jednání, avšak vystupoval zde jako zplnomocněný zástupce účastníků řízení – fyzických osob jako uživatelů sousedních objektů. Skutečnost, že uplatňoval námítky a připomínky za tyto jiné osoby, které zastupoval, je zřejmé ze zaznamenané účasti účastníků řízení v protokolu z ústního jednání, z připojených příloh 2-9 plných mocí a ze závěru protokolu, který je podepsán tímto právním zástupcem v zastoupení výslovně zde jmenovaných fyzických osob. Žalobce uplatnil své námítky a připomínky, ostatně, jak sám tvrdí, až ve vyjádření ze dne 23.2. 2007, tedy po době více než 4 měsících po uplynutí zákonné lhůty k podání námitek. Ze spisu vyplývá, že tak učinil na základě navrhovatelem doplněné dokumentace, mezi níž byly akustické studie a vyhodnocení a posouzení vlivu stavby na kvalitu ovzduší a veřejné zdraví společností ATEM s.r.o. a EKOLA group s.r.o., jejichž posudky byly projednány v rámci řízení a před vydáním stanoviska EIA a staly se základem pro závěr tohoto stanoviska o vlivech stavby na životní prostředí. Dalšími dokumenty předloženými navrhovatelem po ústním jednání pro doplnění úplného posouzení umísťované stavby byly akustické studie a studie denního osvětlení vypracované a doplněné společností ATEM s.r.o. v únoru 2006, společností HAMAN PROJEKT s.r.o. v únoru 2006 a v říjnu 2010. Tyto studie doplnily závěry stanoviska EIA, zejména z hlediska splnění požadavků na denní osvětlení a oslunění, zachování pohody bydlení a na řešené odstupy navrhované stavby, které stavební úřad posuzoval ve svém rozhodnutí v části zkoumání stavby s veřejnými zájmy a s obecnými technickými požadavky. Stavební úřad se tedy nad rámec možného uplatnění námitek a připomínek v zákonné lhůtě vyjádřeními a stanovisky žalobce v řízení zabýval a dostatečně se s nimi vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí, aniž by tyto námítky a připomínky byl povinen vypořádat ve výroku rozhodnutí. Je tomu tak proto, že v důsledku neuplatnění námitek a připomínek k územnímu záměru žalobcem v zákonem stanovené lhůtě v rámci zásady koncentrace řízení, nebyl stavební úřad povinen k těmto námitkám přihlížet, a tedy je vypořádat ve výroku rozhodnutí, jak mu to ukládá § 39 stavebního zákona. Přesto dbal, aby uplatnění zásady koncentrace nešlo na úkor základní povinnosti stavebního úřadu posoudit soulad stavebního záměru se základními zásadami uspořádání území, s požadavky na ochranu zdraví a životního prostředí, a proto při současném uplatnění zásady koncentrace řízení nerezignoval na nezbytné posouzení souladu stavebního záměru s podmínkami v území. To učinil zajištěním proporcionálního postupu tak, že se námitkami žalobce týkajícími se žalobcem chráněných zájmů vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí.

V souvislosti s uvedeným je třeba poukázat na odlišnost mezi možnostmi uplatňovat procesní práva účastníka řízení v rámci zásady koncentrace řízení stanovené v § 36 stavebního zákona, s níž je spojena dle § 39 stavebního zákona povinnost stavebního úřadu rozhodnout o námitkách účastníků řízení ve výroku rozhodnutí a mezi zachováním procesního práva žalobce na vyjádření k podkladům před vydáním rozhodnutí dle § 36 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb. správního řádu. Zatímco stavební úřad v oznámení o zahájení řízení ze dne 8.9. 2006 uplatnil zásadu koncentrace řízení, když účastníky řízení vyzval k účasti při ústním jednání na den 12.10. 2006 a zároveň je poučil, že své námítky mohou uplatnit nejpozději při tomto jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto, vyrozuměním o skončení dokazování ze dne 23.1. 2007 umožnil procesní právo žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu a to za situace, kdy část těchto podkladů – posudků k hodnocení životního prostředí již tvořila podklad pro stanovisko EIA a zbývající část toto souladně doplňovala.

Soud proto nepřítakal námitce žalobce, že stavební úřad, potažmo žalovaný neuplatňovali rovná procesní práva vůči všem účastníkům řízení při aplikaci zásady koncentrace řízení k určitému datu. K datu ústního jednání dne 12.10. 2006 byli účastníci řízení rovnocenně poučeni o svých právech uplatňovat námitky a připomínky o možnosti účastnit se tohoto jednání a v zákonné lhůtě své námitky a připomínky soustředit. Skutečnost, že navrhovatel stavby následně doplnil podklady správního řízení o některé odborné studie, zjevně v návaznosti na námitky fyzických osob při jednání a že tak učinil pro doplnění a stvrzení závěrů přijatých v procesu EIA a dotčenými orgány státní správy, což ostatně mělo za následek, že i fyzické osoby zastoupené JUDr. Tošnerem své námitky a připomínky vzali v únoru 2007 zpět, nelze považovat za uplatňování nových skutečností a podkladů v řízení. V tomto směru navrhovatel dalšími podklady prokazoval již shledaný soulad stavebního záměru s požadavky na ochranu zdraví a životního prostředí a dokládal, že se závěry EIA a stanoviska dotčených orgánů státní správy jsou souladné i další studie pojednávající o vlivech stavby na životní prostředí.

K dalším a to jen obecným námitkám žalobce o porušení jeho procesních práv soud přisvědčil odkazu osoby zúčastněné na řízení na judikaturu Nejvyššího správního soudu např. pod č.j. 5As 73/2006-121, která vyslovila, že soudní přezkum ve správním soudnictví je co do svého rozsahu nikoliv přezkumem neomezeným, to znamená, že soudy nepřezkoumávají napadená správní rozhodnutí bez zřetele k tomu, co konkrétně žalobce napadenému správnímu rozhodnutí vytýká. Je proto nezbytné, aby žalobce rozhodné skutečnosti, které dle jeho názoru odůvodňují zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, v podané správní žalobě uvedl a jen v případě konkrétních žalobních bodů se jimi soud může kvalifikovaně zabývat. V tomto smyslu soud nepovažuje za konkrétní žalobní tvrzení o podstatném zhoršení retenčních schopností v území. Žalobce v této své námitce toliko zkonstatoval, jak se žalovaný s touto jeho odvolací námitkou vypořádal a že stanovisko EIA se vlivem na retenční schopnosti nebo na povrchové a **podzemní vody vůbec nezabývá**. Přitom sám žalobce neuvádí, jaké konkrétní informace a poznatky jej vedou k tvrzení o podstatném zhoršení retenčních schopností v území, a to přes podmínku č. 15 územního rozhodnutí, v níž jsou vodní poměry řešeny odvodem dešťových vod z přístupových chodníků, zpevněných ploch a ramp do areálové kanalizace v celkové délce cca 140 m, když žalobce toto řešení konkrétními výhradami neprolamuje. Soud proto shodně s osobou zúčastněnou na řízení s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, sp.zn. 7A 69/2001 nepovažuje absenci závěrů o posouzení vlivu záměru na povrchové a podzemní vody ve stanovisku EIA za důvod způsobující nezákonnost rozhodnutí o umístění stavby.

Za stejně nekonkrétní a nezpůsobilou přezkumu správním soudem považuje soud žalobní námitku o vadě řízení týkající se nevypořádání se s doporučeními stanoviska EIA ze dne 24.2. 2006, neboť není zřejmé, a to ani z podaného odvolání, jaká doporučení a jaká případná porušení právních předpisů měl žalobce při koncepci odvolání na mysli. Zvláště přitom, obsahuje-li stanovisko EIA řadu připomínek, vyjádření, stanovisek a návrhů na opatření ze strany různých subjektů, které se v rámci procesu EIA vyjadřovaly. Konkrétnost uplatněných námitek žalobcem je na místě nejen z hlediska rozsahu a řádného provedení přezkumu soudem, nýbrž také z hlediska postavení žalobce. Žalobce může namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí či ty vady řízení, jimiž by zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je nutno u občanského sdružení chránícího zájmy jednotlivých složek životního prostředí rozumět především zkrácení na právech procesních, které se odvíjejí od těch práv hmotných, které je občanské sdružení oprávněno hájit pouze v oblasti své ochranné působnosti. Protože žalobce je občanským sdružením, jehož cílem dle stanov je ochrana životního prostředí a veřejného zdraví a zachování kulturních a památkových hodnot sídel i krajiny, mohl být zkrácen toliko na svém procesním právu uplatňovat námitky ve prospěch

zachování příznivého životního prostředí a vedoucí k ochraně přírody, krajiny a kulturních a památkových hodnot v území. Toto jeho oprávnění mu však nedovoluje osvojovat si individuální zájmy třetích osob, které mu nepřísluší a které by ve správním řízení měly uplatňovat odpovídající osoby, jejichž práv se vedení správního řízení dotýkalo. To je případ námitky žalobce, že nebyl seznámen s rozhodnutím o povolení výjimky z článku 23 odst. 2 vyhlášky o OTPP, která se týkala výjimky z požadavku na dostatečné denní osvětlení v učebnách školy č.p. 360 sousedící s povolenou stavbou. Byť šlo o jeden z podkladů rozhodnutí o umístění stavby, toto rozhodnutí řešilo práva subjektů, které byly vlastníky či uživateli nebo provozovateli tohoto školského zařízení s přispěním stanoviska dotčeného orgánu státní správy, jíž je Hygienická stanice hlavního města Prahy. Protože žalobce má postavení účastníka územního řízení a zmíněné rozhodnutí o výjimce je podkladovým rozhodnutím v rámci územního řízení, měl žalobce právo seznámit se s tímto podkladem rozhodnutí, neměl však již procesní právo v řízení uplatňovat práva a zájmy osob, jichž se povolení výjimky týkalo a které, jak vyplývá z rozhodnutí, eliminaci vlivu stavebního záměru zajistily dohodou o jiném vnitřním uspořádání školy na základě studie denního osvětlení a oslunění zpracované společností HAMANN PROJEKT s.r.o. Pokud tedy žalobce nebyl seznámen s tímto rozhodnutím a ze správního spisu nevyplývá, kdy a jak chronologicky bylo toto rozhodnutí do správního spisu založeno, jde sice o vadu řízení, toliko však ve vztahu k právu žalobce na seznámení s veškerými podklady rozhodnutí, nikoliv však o takovou vadu, která by znemožňovala jeho veřejná ochranná práva v řízení, a tedy způsobovala nezákonnost rozhodnutí. Žalobce se může domoci žalobou u soudu ochrany jen proti tvrzenému porušení vlastních procesních práv, na nichž by byl zkrácen a která by vycházela z hmotných práv a chráněných zájmů environmentálního, kulturního a památkového charakteru.

Soud nepovažuje za důvodné ani námitky žalobce, že územní rozhodnutí nestanovuje odpovídající podmínky k ochraně životního prostředí a že žalobce byl zkrácen na právu na příznivé životní prostředí a na přesvědčivé a srozumitelné rozhodnutí.

Podle § 39 zákona stavebního zákona je účelem územního řízení vymezení území pro navrhovaný účel a stanovení podmínek k ochraně veřejných zájmů v území, tedy včetně podmínek zaručujících ochranu zdraví a životního prostředí a kulturních a památkových hodnot. Je nepochybné, že k těmto podmínkám se vztahuje žalobcem namítané dodržení hlukových limitů a denního osvětlení při vlivu stavby na její okolí a namítaná dimenze stavby. Tyto požadavky jsou v územním řízení posuzovány a ošetřovány na základě požadavku § 3 odst. 4 vyhl.č. 132/1998 Sb. nárokuje příložit k návrhu na umístění stavby další podklady, které dokumentují vliv stavby na zdraví a životní prostředí a stanovisko k posouzení vlivu stavby na životní prostředí. V hlavním městě Praze jsou tyto požadavky zajišťovány v ustanovení § 4 vyhl. o OTPP, podle kterého při umísťování staveb a jejich začleňování do území musí být respektována omezení vyplývající z právních předpisů chránících veřejné zájmy a předpokládaný rozvoj území, vyjádřený v územně plánovací dokumentaci, popřípadě v územně plánovacích podkladech. Umístění staveb a míra zastavění musí odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí. K zajištění ochrany uvedených zájmů v území slouží stanovisko přijímané podle zákona č. 100/2001 Sb. v procesu posouzení vlivu na životní prostředí, které se vztahuje k ochraně životního prostředí jako celku zahrnující posouzení všech nutných složek vlivů v území. Takové stanovisko bylo v dané věci opatřeno. Územnímu řízení předcházela proces posouzení vlivu provedení záměru na životní prostředí – tzv. proces EIA (Environmental Impact Assessment) ukončený stanovisko OOP Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 24.2. 2006 zn. S-MHMP-042073/2005/OOP/IV/EIA/128-8/Nov (stanovisko

EIA), které se zabývá hodnocením záměru umístění stavby z hlediska celkového vlivu na život. Stanovisko bylo vydáno na základě řady vyjádření a otázek, které předestřelo Hlavní město Praha, Hygienická stanice hl.m. Prahy, Magistrát hl.m. Prahy, odbor ochrany prostředí a Magistrát hl. m. Prahy, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu a které se týkají nepříznivých vlivů záměru na životní prostředí jako je hluk, prašnost, kapacita komunikací, míry využití území. Závěr stanoviska OOP MHMP ze dne 24.2. 2006 vyústil v souhlasné stanovisko k posouzení vlivů v provedení záměru předmětné stavby na životní prostředí za podmínek, že podmínky tohoto stanoviska budou zahrnuty jako *podmínky rozhodnutí nebo opatření nutných k provedení záměru v příslušných správních i jiných řízeních*, pokud nebudou do té doby splněny.

Do fáze přípravy ve stádiu územního řízení byly směřovány podmínky týkající se úpravy křižovatek ulic Vyskočilova – 5. května, zklidnění Baarovy ulice, prověření u chráněných objektů dotčených stavbou dodržení akustických limitů pro hluk ve venkovním prostředí dle akustické studie a v případě nevyhovujících parametrů před zahájením stavby provedení příslušné akustické úpravy, doložení výpočtu hluku u vjezdové rampy pro zajištění do garáží u z dopravy na rampě s dodržením hygienických limitů pro denní i noční dobu ve venkovním chráněném prostoru, navržení kompenzace úbytku denního osvětlení v učebnách sousedící školy, zajištění komplexního projektu vegetačních úprav, vytvoření kvalitní plochy zeleně a ochrany dřevin v okolí stavby.

Do fáze přípravy ve stádiu stavebního řízení byla zařazena organizace výstavby, soubor technicko-organizačních opatření s cílem eliminovat a minimalizovat nepříznivé vlivy na životní prostředí a obyvatelstvo, a to jak v místě výstavby, tak případně i na odvozových a dovozových trasách. Pod podmínkou č. 14 bylo stanoveno zpracovat v projektové dokumentaci podrobnou akustickou studii, ze které bude zřejmý přesný okruh dotčených chráněných objektů a v níž *budou navržena potřebná opatření tak, aby byla realizována před zahájením stavby*.

Uvedené podmínky pro fázi přípravy ve smyslu § 4 odst. 2 vyhl.č. 132/1998 Sb. byly zapracovány v podmínce územního rozhodnutí č. 18, kde bylo uloženo, že dokumentace stavby ke stavebnímu povolení musí obsahovat vyhodnocení hluku ze stavební činnosti, vyhodnocení hluku ze všech zdrojů umístěných vně i uvnitř objektu včetně návrhu na jejich akustickou úpravu tak, aby byly splněny hygienické limity pro chráněný venkovní prostor i vnitřní prostory stavby a doklad o vyřešení kompenzace úbytku denního osvětlení ve stávajících administrativních objektech a v učebnách školy včetně časového plánu realizace. Tato podmínka koresponduje s podmínkami EIA, neboť dle ní územní rozhodnutí je podmíněno takovou dokumentací využitelnou pro vydání stavebního povolení a realizaci stavby, která zajistí návrhy a podmínky EIA pro celou fázi přípravy EIA ve správních řízeních (před realizací stavby), pokud nebudou splněny. Tato podmínka je i v souladu s ust. § 4 odst. 2 vyhl.č. 132/1998 Sb., neboť v rámci podmínek zde příkladmo uvedených lze konkrétní požadavky na likvidaci či eliminaci hluku či zastínění nad přípustnou míru zapracovávat až do projektové dokumentace na základě výsledků územního řízení. Rozhodnutí v územním řízení také neznamená, že umístěnou stavbu je nutné realizovat. Vydáním územního rozhodnutí vzniká navrhovateli právní předpoklad a právo požádat o vydání stavebního povolení a pro jeho úspěšnost je nezbytné podmínky územního rozhodnutí zapracovat do projektové dokumentace stavby. (viz podmínka č. 18 územního rozhodnutí). Obdobně a ještě výrazněji neobstojí námitka směřující do podmínky č. 26 územního rozhodnutí. V případě vymezeného charakteru a funkce stavby administrativního centra s provozy a plochami v objektu uvedenými v identifikačních údajích záměru pod bodem I. Stanoviska EIA a vzhledem k posouzení vlivu celého objektu ve stanovisku EIA, tj. včetně charakterů provozů v objektu zamýšlených, nelze za nezákonnou považovat skutečnost, že územní rozhodnutí ponechává vnitřní uspořádání objektu do fáze projektové dokumentace

ve stavebním řízení a neřeší přímo umístění jednotlivých provozů. Žalobce také nikterak neuvádí, jak by jednotlivé provozy v rámci nezměněného charakteru stavby, byly-li by již vymezeny v územním rozhodnutí, mohly mít jiný, případně větší a překračující vliv na životní prostředí než , jaký může vyvolat stavba jako celek posouzená v procesu EIA. Protože umísťovaná stavba není účelově a charakterově jinou stavbou, než jaká byla posouzena ve stanovisku EIA , není dána překážka pro to, aby vyhodnocení hluku a hodnot osvětlení včetně vnitřního uspořádání prostor bylo zapracováno v územním řízení jako „ úkol projektové dokumentace“ pro účely stavebního řízení.

Žalobce věcně ve svém vyjádření ze dne 23.2.2007 ke kvalitě ovzduší a k hlukové situaci neuvedl konkrétní a opodstatněné údaje, na základě nichž by bylo možné považovat jím napadené hodnoty znečištění a hluku vypracované ve studiích společnosti ATEM s.r.o.za pochybné a nevěrohodné. Žalobce v uvedeném vyjádření pouze tvrdil, že metodika ATEM s.r.o. již vyhodnotila v roce 2003 překročení emisních limitů pro oxid dusičitý v oblasti, která bude dotčena výstavbou předmětné administrativní budovy, a proto žalobce považoval za zarážející, že firma ATEM s.r.o. o dva roky později vypracovala příznivější dokumentaci k hodnocení vlivů na životní prostředí. Žalobce s odkazem na škodlivost emisních látek v ovzduší a na záměr Rady Hlavního města Prahy přistoupit ke snižování emisí požadoval vypracování rozptylové studie a dále zpochybnil i hlukovou studii firmy ATEM s.r.o. s tím, že *jiné studie* provedené v této oblasti dokládají, že hluk se v této oblasti pohybuje od 74 do 77 decibelů ve dne a kolem 60 decibelů v noci. Žalobce s odkazem na předimenzovaný objekt s obrovským počtem parkovacích stání determinující zvýšení hluku a snížení kvality ovzduší rozporoval závěry uvedených studií. Žalobce však nebyl činný v procesu EIA, v němž je nejúčinnější hájení zájmů ochrany životního prostředí, a následně v územním řízení v době do ústního jednání dne 12.10.2006 a ani v přiměřené době po konání tohoto jednání neuplatnil k otázce ochrany ovzduší žádné srovnávací informace s tvrzeným rokem 2003 a k otázce hluku žádné jiné studie, které by zpochybnila posudky, na nichž je stanovisko EIA založeno. Žalobce tak na podporu svého tvrzení a zpochybnění výpočtů posudků tak neučinil ani v podané žalobě. Zatížení dané lokality imisemi bylo posuzováno v procesu EIA v rámci vypořádání stanoviska Hlavního města Prahy tak, že vycházelo z doložené rozptylové studie a z „ Hodnocení vlivu výstavby a provozu administrativního objektu Filadelfie na kvalitu ovzduší a veřejné zdraví“ vypracované ATEM s.r.o., neboť dané území bylo kvalifikováno tak, že jde o území, které je v pásmu středního až významného znečištění dopravními zdroji. Studie ATEM s.r.o. vycházela z dlouhodobé koncepce ochrany ovzduší na území hl.m.Prahy do roku 2010. Závěry této studie ve prospěch umístění stavby jsou shrnuty ve stanovisku EIA , berou v úvahu problematičnost škodlivin, míru vlivu stavby a očekávané zlepšení parametrů kvality ovzduší do předpokládaného roku uvedení stavby do provozu. Následné stanovisko OOP MHMP ze dne 5.4. 2006 shrnující závazná stanoviska a vyjádření dotčených orgánů státní správy z hlediska ochrany ovzduší vychází ze závěrů o posouzení vlivu stavby na ovzduší posuzované v rámci procesu EIA s tím, že parametry stavby předkládané v územním řízení se od parametrů posuzovaných v rámci EIA prakticky neodlišují. K hodnotám hluku se stanovisko EIA vyjadřuje na základě poznatků z dopravní situace místních křižovatek a pro úvahu dopravní situace pro výhledový rok 2010. Na základě závěru svého posudku k projektu v rámci procesu EIA a na základě vyjádření hygienika společnost EKOLA group s.r.o. v březnu 2006 vypracovala i Vyhodnocení akustické situace ze stavby a provozu předmětné stavby v chráněném vnitřním prostoru viladomu Želetavská 1447 a ZŠ Baarova 360 v Praze 4, a to v souladu s požadavkem ověřit stav ovlivněných objektů v okolí stavby na základě požadavku EIA.

Stanoviska dotčených orgánů státní správy zahrnuté v celkovém stanovisku OOP MHMP ze dne 5.4. 2006 kromě vlastních poznatků místa sledují závěry stanoviska k posouzení vlivu provedení záměru na životní prostředí, vydaného dne 24.2. 2006 v procesu

EIA. Napadená rozhodnutí správních orgánů tedy vycházejí kromě znalosti předmětného místa (i z hlediska nesporné funkce využití území v plochách SVO a mírách využití „ G „ a „ F “) z dostatečných posudků a podkladů opatřených jak v procesu EIA, tak následně v řízení doplněném po ústním jednání provedeném dne 12.10. 2006 o další studie a hodnocení pro účely řádného a úplného posouzení umísťované stavby vedle stanoviska EIA a stanoviska OOP ze dne 5.4. 2006. Kromě hodnocení vlivu stavby a provozu administrativního objektu Filadelfie na kvalitu ovzduší a veřejné zdraví vypracované společností ATEM s.r.o.v červnu 2005, které bylo posudkem pro posuzování vlivů stavby v rámci procesu EIA, byla předložena studie denního osvětlení a oslunění a posouzení vlivu plánované výstavby na denní osvětlení a oslunění okolních stávajících objektů, které vypracovala společnost HAMMANN PROJEKT s.r.o. v únoru 2006, Vyhodnocení akustické situace ze stavby a provozu navrhované předmětné stavby společnosti EKOLA group s.r.o. z března 2006. Byla předložena studie denního osvětlení a oslunění – posouzení vlivu plánované výstavby předmětné administrativní budovy na denní osvětlení a oslunění bytových místností v objektu viladomu, vypracovaná společností HAMMANN PROJEKT s.r.o. v říjnu 2006. Závěry těchto studií nevykazují limitní překážky pro umístění stavby a umožňovaly spolu se stanoviskem EIA stavebnímu úřadu rozhodnout ve prospěch umístění stavby. Na základě již těchto dříve uplatněných a dále i doplněných odborných posudků a studií pak bylo dostatečně posouzeno umístění stavby z hlediska jejího vlivu na životní prostředí .

Námítky žalobce shrnuté ve vyjádření žalobce ze dne 23.2. 2007 a směřující proti seznatelnému závěru OOP MHMP ze dne 5.4. 2005, proti studiím hodnocení kvality ovzduší a hlukové situace tak nepramení z konkrétních jiných důkazů, ale spíše z přesvědčení žalobce o tom, že předmětná stavba je stavbou natolik výškově i rozlohou předimenzovanou, že tato stavba musí mít vliv na krajinný ráz, a vzhledem k městskému prostředí, v němž má být stavba umístěna a v němž jde o zatíženost dopravou, nelze za důvěryhodné považovat výpočet hodnot ve studii hodnocení kvality ovzduší společnosti ATEM.s.r.o. V tomto směru však pouhá tvrzení žalobce, aniž by v jednotlivých složkách ochrany životního prostředí byla tato tvrzení podložena konforntací s jinými informacemi, závěry studií či posudky nemohou zvrátit závěry přijaté v procesu EIA a důkazně doplněné v řízení před stavebním úřadem.

Z hlediska ochrany přírody a krajiny obsahuje stanovisko OOP MHMP ze dne 5.4. 2006 k otázce vlivu stavby na krajinný ráz podle ust. § 12 zák.č. 114/1992 Sb. závěr, že umístěním předmětné stavby nemůže být snížen či změněn krajinný ráz. I tento závěr je třeba považovat za seznatelný a odůvodněný, neboť vychází z předložené projektové dokumentace, ortofotosnímků hlavního města Prahy z let 1996 a 2003 a znalosti místa z úřední činnosti, Toto stanovisko vychází také ze zjištění, že stavba doplňuje stávající zástavbu v území, nezasahuje do dálkových pohledů (pražská panoramata) z významných pohledových bodů, což dokládají ve správním spise zákresy do fotografií, které jsou součástí předložené dokumentace.

Institut k posuzování vlivů na životní prostředí (EIA) vytváří podklad – stanovisko EIA, které je nezbytným dokumentem pro vydání rozhodnutí, neboť se zabývá závažnými dopady záměru na životní prostředí a navrhuje opatření, která by mohla zmírnit negativní dopady zamýšleného záměru. Stanovisko EIA je závazné také proto, že obsahuje vyjádření informace a vypořádání se s dotazy dotčených orgánů státní správy i jiných subjektů, např. ze strany veřejnosti. Stanovisko EIA bylo v posuzovaném případě také závazným podkladem pro rozhodnutí orgánu ochrany přírody dle § 12 zák.č. 114/1992 Sb. který byl doplněn i zjištěními tohoto orgánu o kvalitě městského prostředí, do něhož má být předmětná stavba umístěna. Zjištění charakteru území tak, jak je popsáno v bodě 5 stanoviska OOP MHMP ze dne 5.4. 2006, má oporu v podkladech správního řízení včetně fotosnímků z dané lokality hlavního města Prahy, z nichž vyplývá, že předmětná stavba se umísťuje do již zastavěné

lokality, do vysoce urbanizovaného prostředí, v němž se nenachází žádná chráněná krajinná oblast ani přírodní památka a nejde ani o chráněnou kulturní a historickou charakteristiku tohoto místa, neboť ani orgán památkové péče neměl k předloženému posudku v rámci stanoviska EIA žádné připomínky. Pokud se v této lokalitě nenachází žádná krajinná oblast ani přírodní památka, nemůže umístěvaná stavba krajinný ráz (a to ve smyslu krajiny jako pojmu užívaného zákonem 114/1992 Sb. (§ 3 písm. k) citovaného zákona) ovlivnit. Skutečnost, že jde o několik let zastavěné urbanizované území, vyplývá rovněž z vyjádření samotného žalobce k návrhu umístění stavby ze dne 23.2. 2007, v němž sám žalobce poukázal na to, že předmětný administrativní objekt Filadelfie má být součástí největšího administrativního centra v republice, které se buduje podél ulice 5. května nejzatíženější silnice v republice, v blízkosti Jižní spojky jako nejzatíženější komunikace v Praze. Z těchto důvodů argumentace o dominanci stavby a jejím vlivu na krajinný ráz v místě, kde krajinný ráz ve smyslu zák.č. 114/1992 Sb. není dán, neobstojí, neboť není umístěna v prostředí, které by mělo být chráněno z hlediska přírodní rovnováhy v krajině, z hlediska rozmanitosti forem života přírodních hodnot a krás a šetrného hospodaření s přírodními zdroji (§ 1 zákona).

Konečně soud nemohl vejít ani na námitku žalobce vycházející z rozhodnutí Výboru světového dědictví č.j. 31 COM 7B.94, neboť žalobce vůbec nezdůvodnil, jak má toto – spíše stanovisko, vyjadřující vážné znepokojení nad navrženými stavbami výškových staveb, vliv na stavební záměr administrativního objektu Filadelfie v daném území. Nové rozhodnutí Výboru světového dědictví č.j. 32 COM 7B.86, které v překladu do češtiny předložila osoba zúčastněná na řízení, navazuje a odvolává se na předchozí rozhodnutí namítané žalobcem, č.j. 31 COM 7B.94 s tím, že žádá, podporuje a požaduje na státu, aby působil a mohl ovlivnit a omezit negativní vlivy stavby výškových budov proti narušení integrity historického centra, narušení historických městských částí Prahy a za tím účelem posílit i pravomoci Národního památkového ústavu. Uvedené navazuje na hodnocení aktuálních problémů ochrany zdůrazněné v rozhodnutí Výboru světového dědictví 31 COM 7B.94, které vyvstaly v souvislosti s návrhem projektu nových výškových budov na Pankrácké pláni a jejich potenciálním vlivem na vizuální integritu historického centra Prahy. Soud proto přisvědčuje osobě zúčastněné na řízení v její argumentaci, že namítané rozhodnutí Výboru světového dědictví, výslovně označuje za ohrožující plánovanou výstavbu výškových budov na Pankrácké pláni. Žalobce v podané žalobě obsah namítaného rozhodnutí Výboru světového dědictví neuvádí a také nikterak nenamítá, jak předmětnou stavbu administrativního centra lze zařadit mezi objekty, na něž toto rozhodnutí výboru dopadá a nebo o případně, z jakých důvodů je možné lokalitu, na které má být stavba administrativního centra umístěna, srovnat s lokalitou výškových budov na Pankrácké pláni.

Na základě všech výše uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že správní orgány vycházely při svém rozhodování z dostatečných skutkových zjištění, umožňujících ve věci spolehlivě rozhodnout, dostatečně se zabývaly i chráněnými zájmy v území z hlediska zdraví a životního prostředí a podmínky jeho ochrany byly rovněž obsahem rozhodnutí. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů i z hlediska námitek žalobce uplatněných v řízení, poskytuje skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze podle § 78 odst. 1 s.ř.s. podanou žalobu zamítl.

Soud rozhodoval bez nařízení jednání, když účastníci řízení v souladu s ust. § 51 s.ř.s. k výzvě soudu souhlasili s projednáním žaloby bez nařízení jednání. Osoba zúčastněná na řízení nebyla účastníkem řízení s právem dle § 51 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení je dán ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady v souvislosti s řízením u soudu nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů na řízení, neboť ji v řízení před správním soudem nebyla uložena žádná povinnost.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

V Praze dne 28. července 2010

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pekárková Marie